

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 14 травня 2015 року № 20 (599)

ЇЇ ЖИТТЯ – ПОСВЯТА УКРАЇНІ

Сьогодні, 14 травня 2015 року, виповнюється 95 років від дня народження Провідника ОУН, засновниці та Голови Конгресу Українських Націоналістів, Президента АБН, народного депутата України трьох скликань, видатного політика та державного діяча Слави Стецько.

Її життя – посвята Україні. Дитинство, юність, зрілі і літні роки, кожен день свого життя – аж до останнього подиху – Слава Стецько присвятила українській нації та її державі. Вона по праву належить до найвидатніших українок ХХ століття. Поза сумнівом, Слава Стецько назавжди увійшла в історію України, стала символом жертовної боротьби за її свободу, невтомної праці, незламної стійкості та відваги.

Всі, хто знав пані Славу по підпільній праці та в еміграції, відзначали її непохитну позицію там, де йшлося про національні інтереси України, її толерантність і благородство у відносинах з людьми та безмежну любов до рідного краю. Вона повернулася до нього майже через півстоліття, поринула у вир політичної та громадської діяльності, і ті, кому пощастило працювати з нею, досі перебувають під впливом її енергетики.

Слава Стецько була мудрим політиком. Вона турбувалась про майбутнє Української держави та її безпеку, вбачаючи загрозу від імперської Москви, а тому дбала про нові покоління патріотів, які, як і її побратими, у тривожний час, не жаліючи життя, станують на прю з ворогом. Сьогодні ті, хто пройшов патріотичний вишкіл під керівництвом пані Слави та її соратників, самовіддано захищають Батьківщину від інтервенції російських нацистів. Ніхто з них не зламав присяги, не зганьбив свого імені, не заплямував честі українського націоналіста. Дмитро Ярош, Андрій Стемпицький і багато інших... Слава Стецько пишалася б ними, як гідними спадкоємцями звитяги Української Повстанської Армії.

Відзначаючи ювілей подвижниці нації, пам'ятаймо її настанови, що стали для нас заповітами. Один із них українці уже засвоїли назавжди. «Україна понад усе!» – кажемо, відчуваючи, як Україна для нас стала і піснею, і молитвою, і хлібом насущним…

(Продовження теми на стор. 3)

Справа наліво: Степан БРАЦЮНЬ, Слава СТЕЦЬКО, Василь ІВАНИШИН, Дмитро ЯРОШ, Євген ПОВАЖНИЙ та інші. На прошу до Зарваниці. Травень, 1995 р.

З нагоди 95-ї річниці від дня народження Слави Стецько сьогодні в приміщенні столичного Будинку вчителя відбудеться урочиста академія.

Початок о 18.00.

 ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

щодо ситуації, яка склалася навколо Добровольчого Українського Корпусу (ДУКу), зокрема, у зв'язку із спробами його розформувати та дискредитувати

Президентові України – Верховному Головнокомандувачу Збройними силами України Порошенкові П.
Копії: Прем'єр-міністру України Яценюку А.
Голові Верховної Ради України Гройсману В.
Народним депутатам України

Україна опинилася перед загрозою повномасштабної агресії з боку Росії.

Конгрес Українських Націоналістів занепокоєний останніми подіями в Україні, пов'язаними з блокуванням військовими частинами Збройних Сил України району дислокації Добровольчого корпусу Правого Сектору з наміром примусового його роззброєння, можливою силовою ліквідацією навчального центру Добровольчого українського корпусу на території полігону 169-го навчального центру Сухопутних військ «Десна» під надуманим приводом необхідності ремонту приміщення, в якому перебувають та навчаються добровольці ДУК, виведенням із зони бойових дій добровольчих батальйонів, які до цього часу не ввійшли до складу Збройних сил та Національної гвардії через недовіру до старих генералів та політичного керівництва ЗСУ та НГУ, роззброєнням батальйону ОУН. Розв'язана в ЗМІ кампанія дискредитації добровольців окремими речниками ЗС триває ще з літа минулого року. Дії високопосадовців породжують підозру в умисному послабленні обороноздатності країни в час війни та провокуванні внутрішнього громадянського конфлікту.

Такі антидержавні рішення невідомих нам посадовців вищого військового керівництва та способи їхньої реалізації ми розглядаємо як систему продуманих провокацій проти патріотів-добровольців, спрямовану на дискредитацію вищого політичного керівництва України та знищення нашої державності.

Підливає масла в вогонь непрозорість Мінських перемовин, які породжують у громадян підозру про наявність таємних, не оприлюднених домовленостей із Росією. Поширюється інформація про неофіційні вимоги Путіна – "очистити" наше військо від вмотивованих воїнів-добровольців. Розпорошити патріотів по різних військових частинах – так буде легше ефесбешній агентурі їх "зачистити". Путін добивається ліквідації ДУКу і не тільки його. І декому на Банковій хотілося б нейтралізувати добровольців – чинний патріотизм їм ні до чого. Тим часом хлопці готові будувати елітну армію – за стандартами НАТО і покликом серця.

Не варто забувати, що добровольчі батальйони першими стали в обороні української землі від московських окупантів, захистили народ і державу та зупинили путінську інтервенцію. Саме вони прийняли на себе головний удар російських окупантів в час, коли українська армія фактично була знищена злочинним режимом Януковича. Тим самим – уможливили проведення в Україні демократичних президентських та парламентських виборів, створення легітимних органів державної влади. Добровольчі батальйони є найбільш вмотивованими та патріотичними збройними частинами, які набули неоціненного бойового досвіду, захищаючи Донецький аеропорт, Піски, Щастя, Широкіно та інші. Вони створюють надійну опору найвищому керівництву України в подоланні системної корупції, шаленого опору реформам та очищенню всіх гілок влади.

Конгрес Українських Націоналістів закликає, вимагає та пропонує вищому політичному керівництву держави:

1. На базі ДУКу розпочати підготовку за стандартами НАТО корпусу спеціального призначення, який стане елітною частиною Збройних Сил України.

2. Вжити негайних заходів для розв'язання спровокованого конфлікту з добровольчими підрозділами. З цією метою створити постійно діючу робочу групу з уповноважених представників держави, громадськості, народних депутатів, керівництва добровольчих батальйонів.

3. Верховній Раді у найкоротший термін ухвалити Закон України «Про добровольчі військові формування», проект якого вніс народний депутат Дмитро Ярош.

4. Забезпечити добровольчі батальйони артилерією, важкою технікою та озброєнням, навчання добровольців управління та використання наданими технікою та зброєю з можливим доукомплектування добровольчих підрозділів фаховими військовими артилеристами, танкістами та іншими воєнними фахівцями, створити постійні автономні змішані бойові групи ЗСУ та добровольчих частин тощо.

5. Доручити Генеральній прокуратурі та Службі безпеки України провести розслідування та встановлення винних в організації та реалізації антидержавних протиправних дій проти добровольчих підрозділів, спрямованих на провокацію громадянського збройного конфлікту в Україні, який в інтересах лише путінсько-сталінського режиму.

6. Забезпечити прозорість перемовин у Мінську та негайного оприлюднення таємних домовленостей, якщо такі були, домогтися переведення мінських перемовин у Будапештський або Женевський формати.

Наші цілі збігаються: консолідація всіх сил нації для перемоги над агресором, виведення окупаційних військ з території України, відновлення територіальної цілісності держави, подолання системної корупції, опору проведення реформ та очищенню всіх гілок державної влади, будівництво процвітаючої європейської України.

У нас єдина країна і спільний ворог!
Слава Україні! Героям Слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ВАНДАЛІЗМ

КОНГРЕС ВИМАГАЄ РОЗСЛІДУВАННЯ

У понеділок, 4 травня, український активіст і голова Християнського товариства українців в Італії Олесь Городецький на своїй сторінці в Facebook повідомив громадськість про те, що на кладовищі «Вальдфрідгоф» у м. Мюнхені невідомі здійснили акт вандалізму на могилі провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

Нагадаємо, що це вже третя спроба вандалів вчинити наругу над могилою видатної постаті Бандери протягом останнього року. Два попередні злочини – у серпні 2014 року та у лютому 2015 року – досі не розкриті.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Міністерства Закордонних Справ України невідкладно вжити всіх дипломатичних заходів і звернутися до уряду Федеративної Республіки Німеччини із вимогою провести ретельне розслідування цього ганебного акту.

У той час, коли Україна перебуває у стані війни з Росією, наруга над пам'яттю людини, яка стала символом боротьби української нації за її свободу, є однією із ланок ланцюга цілеспрямованих провокацій Росії та її п'ятої колони в Європі.

Ідеї та погляди Степана Бандери, який вважав, що мирні переговори і дипломатичні стосунки з Росією не матимуть жодних результатів для Української держави, є особливо актуальними зараз.

У своїй праці «З москалями нема спільної мови», він писав: «Кожна московська держава, як царська, так демократична і большевицька, завжди послуговувалась підступом і віроломністю супроти України й інших народів, і кожну форму союзу перетворювала в найжахливіше поневолення. Отже, ворогом був не тільки даний режим – царський, чи большевицький, не тільки державна і суспільна система, а сама московська нація, навіжена бісами імперіалізму, жадобою бути все більшою, могутнішою, багатшою, але не власним ростом, а коштом поневолення інших народів, їх пограбуванням і всмоктуванням у себе»

Україна має бути вільною, сильною та могутньою – такою, як заповідав Степан Бандера. Цього маємо вчитися у нього, незламного провідника української нації, якого ворог боїться і після смерті, кому Україна – понад усе. Його слово, його ідеї, його приклад – це інструмент творення сучасної Української держави.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь наголосив,що постать Бандери одна з небагатьох в українській історії XX століття, знакова для кожного свідомого українця. Також він зазначив, що «ідея родини нашого Провідника щодо встановлення камер відео-спостереження та сигналізації на могилі Степана Бандери є на часі, але ми в праві нарешті сподіватися більш ефективних дій з розшуку вандалів і від німецької поліції, адже у контексті теперішніх подій в Україні – третій ганебний акт вандалізму протягом року – це ніщо інше, як системне глумління над українськими героями, над українською нацією і, врешті, наруга над кожним патріотом, який сьогодні зі зброєю в руках захищає від московських окупантів не тільки Україну, але і Європу, в тому числі і Німеччину».

Ми, українські націоналісти, продовжуватимемо справу великого Провідника і ніколи не дозволимо ворогові плюндрувати наші могили!

Пам'ять про Героїв України вічно житиме в наших серцях!

Слава Україні! Героям Слава!

Прес-служба КУН

ДО ДНЯ ПАМ'ЯТІ ТА ПРИМИРЕННЯ

«СЛОВОМ ПО ВІЙНІ»

8 травня 2015 р. у приміщенні Конгресу Українських Націоналістів і Центру підготовки та реабілітації українських воїнів ім. Слави Стецько в м.Києві, відбувся літературно-музичний вечір «Словом по війні», присвячений Дню пам'яті та примирення.

Степан БРАЦЮНЬ, Мирослав СИМЧИЧ та Богдан БОРОВИЧ

Організаторами заходу виступили Громадська організація «МЕГАМАРШ» та Київське міське відділення Всеукраїнського жіночого Товариства імені Олени Теліги. Захід пройшов за підтримки Конгресу Українських Націоналістів та Всеукраїнського благодійного фонду «Соборність».

Вечір розпочався з молитви за всіх, хто став жертвами Другої Світової Війни, а також за тих українських патріотів, хто поклав своє життя за свободу України на Майдані та за тих мужніх воїнів, що загинули в наші дні на Сході. Слова представників духовенства – настоятеля Свято-Феодосіївського монастиря Архімандрита Макарія і Протодиякона Василія – священика Видубицького монастиря та виступ хору Київської православної богословської академії надали заходу справжньої атмосфери духовності.

У програмі звучали патріотичні поезії талановитої молоді та музичні твори відомих артистів Майдану Революції Гідності. Серед учасників концертної програми – співачка Іванна Попович, молоді поетеси Злата-Зоряна Паламарчук, Таня-Марія Литвинюк, Аліна Довженко, а також український актор, виконавець власних пісень Дмитро Лінартович та виконавець авторських пісень, відомий представник Нічної Варти Майдану, Зеник.

Скрипалька Олена Туріна зіграла чарівну мелодію Мирослава Скорика «Свіча».

Та потужним емоційним апогеєм вечора, безперечно, став виступ Мирослава Симчича, легендарного 93-річного сотника УПА (псевдо Кривоніс), що на запрошення Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня, у супроводі голови Івано-Франківської обласної організації Конгресу, депутата обласної ради трьох скликань Богдана Боровича, завітав на захід і звернувся до патріотичної талановитої молоді. Він наголосив, що тішиться і гордий за теперішню українську молодь: «Я дуже вражений зараз нашою молоддю, я не сподівався такої великої самопосвяти, як бачу на Сході у нашій боротьбі з московським імперіалізмом. Адже кожен день, кожну ніч гинуть кращі доньки і сини нашого народу. Все, що могли, – робили і ми для нашої України. Незалежність було важко здобути, та ще важче її втримати. І ця місія лягла на ваші молоді плечі… Але зараз в мене є тверде переконання, що ви переможете. І переможете в найближчому майбутньому! І Україна буде існувати доти, доки є наша земля! Слава Україні!» – присутні, стоячи, гучними оплесками вітали героя.

Голова Конгресу Степан Брацюнь, а також його заступник Євген Лупаков, керівник військової референтури партії Ігор Рудник одностайно наголосили, що Мирослав Симчич – та людина, яка є для нас прикладом, та висловили свою безмежну повагу й вдячність легендарному патріотові.

Прес-служба КУН

ПАМ'ЯТЬ

ЗАПАЛИ ВОГНИК

18 травня – 71-а річниця депортації кримськотатарського народу з його етнічних земель. Цю скорботну дату ми відзначатимемо низкою заходів, починаючи від 14 травня.

Сьогодні, о 12.00, на Майдані Незалежності, перед входом до Головпоштамту, відбудеться спеціальне погашення блоку поштових марок, випущених на тему історії кримськотатарського народу

15 травня, Київ, Український центр народної культури «Музей Івана Гончара» (вул. Лаврська, 19). О 18 год. Тут відбудеться урочисте відкриття виставки-інсталяції «Зинджир: ланки пам'яті. День скорботи та пам'яті жертв геноциду (депортації) кримськотатарського народу».

17 травня, Київ, 12.00, Національний музей історії України (вул. Володимирська, 2). Урочисте відкриття виставки «Hatira albomi» («Альбом спогадів»), присвяченої до 71-их роковин депортації. На виставці будуть експоновані фотографії з сімейних архівів. Того ж дня, з 20:00 до 22:00, на Майдані Незалежності – акція-реквієм «Запали вогник в своєму серці». Вогниками будуть змальовані півострів Крим з числом 71, контури кримськотатарського національного символу «ТАМГА» і напис «No genocide!!!». Звучатимуть кримськотатарські народні пісні, присвячені катастрофі 18 травня 1944 року та її наслідкам.

18 травня, Київ, 16.00, Національна опера України, офіційний меморіальний захід "Вечір-реквієм" за участю керівників вищих органів державної влади, членів Меджлісу кримськотатарського народу, народних депутатів України, громадськості. Вхід – за запрошеннями Оргкомітету. Того ж дня, о 19.00, на Майдані Незалежності – Всеукраїнський жалобний мітинг пам'яті жертв геноциду кримськотатарського народу.

Запрошуються всі, хто не байдужий до минулого, сьогодення та майбутнього України, Криму і кримськотатарського народу.

МИСТЕЦТВО ТОЛЕРАНТНОСТІ

Концерт солодкоголосої Марініти

У рамках проекту «Мистецтво толерантності», спрямованого на подолання ксенофобії, досягнення міжнаціональної злагоди й порозуміння між представниками різних культур, у Будинку актора відбувся перший з 12-ти запланованих концертів. Перед вишуканою публікою, серед якої можна було побачити народного депутата України Рефата Чубарова, голову Харківської правозахисної спілки Євгена Захарова, представників Німецького посольства – одного з спонсорів проекту, виступила співачка й піаністка Марініті. Заворожуючим голосом співачка виконала ряд народних кримсько-татарських, азербайджанських, сефардських та ромських пісень. Марініті з своєю програмою «EDERLEZI» постала перед глядачами не тільки як співачка з високим мелодійним голосом, а й як талановита джазова піаністка рівня всесвітньовідомої японки Кейко Міцуї. А допомагали їй творити музичні шедеври відомі музиканти-віртуози: Орхан Агабейлі – перкусія та Шевкет Зморка – акордеон. Концерт ще раз довів безперечну істину: політика розпалює пристрасті, а справжнє мистецтво – мирить і сіє порозуміння…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

P.S. *Символічно, що концерт відбувся напередодні кримськотатарського національного свята Хидирлез, яке цього року в умовах російської окупації кримські татари змушені відзначати не традиційно в Бахчисараї, а в столиці України – Києві. Залишається лише скласти велику подяку всім організаторам, учасникам, музикантам, кухарям і спортсменам за прекрасне колоритне сімейне свято, яке об'єднало кримських татар й українців за одним столом і в одному танці "Хайтарма", як одну велику сім'ю. Тисячі людей веселились під одним небом, на святій землі – Україні!*

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

У червні 1991 року, після 47-ми років еміграції, Слава Стецько вперше приїхала в Україну. Її місцем «постою» став Львів. Саме у цьому славному місті 30 червня 1941 року було проголошено історичний Акт відновлення Української держави, створено уряд – Українське державне правління, прем'єром призначено Ярослава Стецька. Місто Лева готувалося відзначати 50-ліття Акту 30 червня низкою заходів. Центральний із них – відкриття меморіальної дошки на будинку, що на площі Ринок, з балкону якого і пролунав Акт відновлення української державності.

Слава Стецько приурочила своє повернення в Україну саме до ювілею цієї доленосної події, в епіцентрі якої був її чоловік і побратим Ярослав Стецько. Її перебування у Львові, участь в урочистостях, промова на велелюдному вічі з нагоди 50-річчя Акту 30 червня викликали великий резонанс у суспільстві, а під час прес-конференції Слави Стецько в залі яблуку ніде було впасти. Журналістів дуже цікавила, зокрема, діяльність Антибольшевицького Блоку Народів. «Імперія зла» хоч і конала, але юридично поки що існувала. Усвідомлення необхідності об'єднання поневолених Росією народів у боротьбі за їхню незалежність в українському суспільстві було.

Наші демократичні партії та громадські організації тісно співпрацювали з прибалтійськими та кавказькими, які були доволі обізнані з історією українського національно-визвольного руху, знали його провідних діячів. Представники багатьох народів, які, як і Україна, перебували під колоніальним гнітом Москви, брали активну участь у діяльності АБН і сприймали Україну як об'єднавчий центр антисовєтського спротиву. Відколи робота АБН була відновлена в Україні, а згодом у Києві відбувся Конгрес АБН за участю грузин, чеченців, азербайджанців, таджиків і представників ще щонайменше десяти національностей, діяльність АБН трансформувалася в геополітичний вимір і стала чинником міжнародної політики. Відновлення антиімперської боротьби саме на теренах імперії силами АБН розпочалося, а згодом отримало серйозний імпульс якраз із перебування Слави Стецько у Львові в червні 1991 року. Саме в ці дні мені пощастило познайомитися з пані Славою і взяти в неї інтерв'ю. Гадаю, воно було актуальне на той час. Та коли цей текст, написаний 24 роки тому, я читаю сьогодні, то маю враження, що висловлені Славою Стецько думки ще більше актуальні для нинішніх днів. А про виняткову роль жінки, матері у формуванні особи, а значить, і нації вона висловила просто феноменальні думки на прикладі конкретного життя.

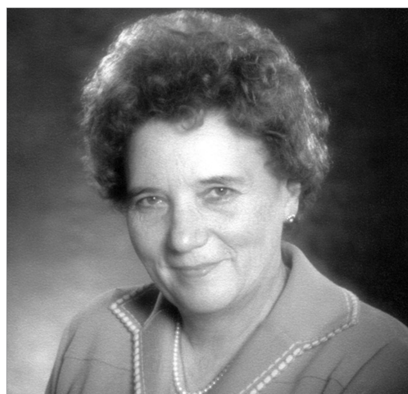
Тривожний час, який нині переживає Україна, потребує героїв і мудрих державних провідників, людей особистої відваги, здатних на вчинок, на ризик без користі для себе, діячів з гідною національною поставою і гострим почуттям справедливості. Наша нація в усі часи славилася героями, які на полі бою клали свої голови за її свободу. Та з правителями Україні дуже часто не везло. Тому сьогодні нам так не вистачає звитяжців у політиці, аристократів духу – серед правителів держави. Іншими словами, нам бракує геніальної жінки – Слави Стецько.

Марія БАЗЕЛЮК

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Слава СТЕЦЬКО: «МИ БУЛИ ПРЕДСТАВНИКАМИ НАРОДУ, ЩО НЕ МІГ ГОВОРИТИ»

– Пані Славо, що давало Вам сили на чужині, незламність у боротьбі? У чому вбачаєте своє покликання?

– Думаю, що найглибший сенс життя полягає в служінні великій ідеї. Моїм ідеалом завжди було служіння української нації. Хотіла б бачити Україну вільною.

– Що, на Вашу думку, слід зробити, щоб здійснити цю мету?

– Насамперед треба зорганізувати нашу українську силу. Українська нація має величезний потенціал, величезні природні багатства, прекрасних людей. Коли ми всі зрозуміємо, що зараз дуже сприятлива ситуація, то зможемо разом з іншими поневоленими народами розвалити імперію і відбудувати національну, самостійну демократичну державу. Нині і вільний світ сприяє відновленню нашої самостійності.

– Але ж позиція керівників західних країн нерідко схиляється в бік збереження Союзу...

– У вільному світі є сили – в парламентах, військових структурах, громадських організаціях, які виступають за те, аби поневолені народи стали вільними. Інша тенденція така: зберегти московсько-совєтську імперію. Прихильники останньої побоюються, що коли народи стануть самостійними, то буде хаос. Але рівночасно є контраргументи тієї частини, яка значною мірою освідомлена нашою еміграцією. То Боже провидіння, що стільки українців опинилося поза межами рідної землі. Це була політична еміграція, котра відчувала велику місію – бути представником народу, якого позбавили мови. Іноді навіть жартома казали, що кожен українець є амбасадором української нації. Цю роль дуже серйозно виконували наші робітники, інтелігенція, політичні партії. Я не знаю жодної організації чи партії серед української еміграції, яка б не виступала за самостійну Україну і, працюючи у закордонній вітці нашого визвольного руху, завжди говорила про це представникам інших держав.

– Наш народ часто роз'єднує незгода, небажання порозумітися заради головного.

– Українців у світі 55 мільйонів, це багато. Як всякий народ, маємо багато партій, організацій. Українська нація завжди була демократичною, ще з часів Запорізької Січі. Річ не в тім, що є багато напрямків і орієнтацій. То цілком природно. Річ у тім, що ми втратили в собі організовану силу. Нація мусить мати свою власну владу. Доки нема держави, її роль мають виконувати організації, а їхні провідники – узгіднювати, координувати зусилля і всю енергію спрямовувати проти одного ворога, який у нас залишився.

Союз у дійсності стоїть на глиняних ногах і розвалюється через економічні проблеми, а головне – через національні. Так вважають не лише наші представники, але й спеціалісти, знавці справ Сходу, такі, як Бжезінський, Кісінджер. Вони аналізують розвиток подій і вважають за потрібне налагоджувати контакти не лише з Горбачовим, але й з визвольними рухами поневолених народів, які завтра створять самостійні держави. Кілька років тому люди не думали, що Німеччина об'єднається, а сьогодні – це доконаний факт. За короткий час Україна буде вільною державою. Так вважають західні спеціалісти, і вони вже сьогодні хотіли б зав'язати співпрацю з Україною. Наприклад, Ніксон після перебування не лише у Москві, але й у Києві, запропонував Бушеві налагодити прямі зв'язки з республіками, зокрема, з Україною.

– Майже у всьому світі є українська еміграція, вона підтримує контакти з діловими та політичними колами країн світу. Що це дає Україні?

– Ми маємо зв'язки з президентами, міністрами, парламентаріями, науковцями, молодіжними організаціями, але не лише тих країн, де є наша еміграція, а й там, де її нема. Наприклад, на Далекому Сході – з Тайванем, Японією, Філіппінами, Цейлоном, Індією. Свого часу з китайської території велися радіопередачі українською мовою на Зелений Клин. У 1955 році Ярослав Стецько був запрошений до Китаю і підписав договір співпраці з національним китайським урядом, а через 1,5 року туди поїхала наша місія і діяла як наше дипломатичне представництво. З території Китаю протягом 12 років українською мовою велися радіопередачі для наших земляків на Далекому Сході. Пізніше цю місію замінив професор Косик з дружиною та багатолітній політв'язень Юліан Заблоцький. Згодом ми розбудували контакти в Кореї, Південній Америці, Австралії. Одне слово, українська еміграція має широкі зв'язки, в тому числі на рівні парламентів демократичних держав.

– На жаль, український парламент демократичним назвати не можна. Горезвісна група «239» гальмує поступ державотворення.

– Я вважаю, що всі ті комуністи, які бажають добра для українського народу, мають покласти партійні квитки, покинути ту комуну, бо то сором ще сьогодні її триматися, а стати на чисто українські, людські, християнські позиції. Наш нарід виплекав у себе такі високі ідеали, що ми не потребуємо запозичувати чужі ідеології, найліпше, якщо вони будуть випливати з наших традицій, з нашої історії. Ми маємо таке світле минуле, яке сягає Трипільської культури, за нами – історія у сім тисячоліть. На чужі землі не зазіхаємо, нікого не збираємося винищувати, національним меншинам гарантуємо рівні права. Я дуже тішуся, то в Україні немає інтерфронту. Це доказ зрілої дипломатичної поведінки демократичних сил, а також, що національні меншини так само хочуть, аби була самостійна Українська держава, і вірять, що в ній права людини будуть гарантовані.

– Що цінне, на Вашу думку, може внести українська нація в сім'ю вільних народів, якщо вона звільниться від колоніальної залежності?

– Гадаю, що українська нація може гарантувати цілій Європі вільний розвиток культури. Допоки вона поневолена, бачимо, що і Центральноєвропейські країни не можуть вільно розвиватися, бо є загроза для Західної Європи і цілого світу. Коли б українська нація здобула незалежність, відродила свою древню, хоч нині й знищену, культуру, це позитивно позначилося б на розвитку інших народів. Адже наша нація – це витвір тисячоліть, і та українська духовність, душа така сформована і сильна, що чужоземне панування, хай навіть протягом кількох сотень років, не може докорінно змінити нашої духовної структури, нашої ментальності.

Якщо ми струсимо комуністично-московське панування, то будемо себе віднаходити, відтворювати нашу культуру і вносити наші національні надбання у європейську скарбницю. Ми ж маємо геніальних людей, котрі досі були в полоні чужих культур або творили під чужими іменами для іншого народу, який дуже часто не знав, що вони є українцями. У нас – геніальний народ, і якби ми мали змогу бути собою, творити, то дуже скоро осягнули б те місце, яке нам належиться у Європі. Пригадую, як президент Франції де Голь був у Києві і сказав, що тут є колиска цивілізації, культури. Думаю, що вже багато президентів і високих людей здають собі справу, як би для людства було добре, коли б українська нація здобула державність.

– У боротьбі за волю України загинули її найкращі сини і дочки, тяжкі випробування випали на долю тих, хто, зберігаючи вірність своїм ідеалам, поневірявся по тюрмах. Особливо нелегко доводилося жінкам...

– Українська жінка завжди відігравала особливу роль. Вона найбільше може дати для виховання дитини. Пригадую одну зустріч на Філіппінах з жінкою на ім'я Люся. Я дивувалася, як вона зуміла знайти мене серед тисячі гостей, що були на державному прийнятті. Ми з чоловіком її відвідали, вона вийшла нам назустріч і закричала: «Ребята, я тоже хохолка!». Я storопіла. А Люся сказала, що трилітньою дівчинкою потрапила у московське середовище, там виховувалася, але знає, що вона – іншої національності, і стала нам співати: «Ніч яка, Господи, місячна, зоряна...». Питаюся, звідки вона це знає. Відповідає, що покійна мама, як колисала, то все їй ту пісню співала. Виховання матері залишилося їй на ціле життя. Основне завдання української жінки – виховати молоду генерацію, яка візьме на себе справу розбудови нації. Наші жінки мають ніжне серце. Вони опікувалися пораненими повстанцями, спритно розбудовували мережу Червоного Хреста, були не раз хоробрішими, ніж самі чоловіки. А коли мережа була перервана, то налагоджували контакти їхали жінки...

– Ви залишили Україну майже 47 років тому, але не відмовилися від боротьби за її волю. Очевидно, було нелегко утверджуватися в той час у західному світі?

– Очевидно, що не було легко. Але до певної міри ми почувалися сильними, бо ми вірили в свою ідею, знали, що вона справедлива, що ми служимо своєму народові і обороняємо його інтереси, а наші дії відповідають тому, чого хоче український нарід. Ми бачили, як завзято боролася Українська Повстанська Армія. Це була наша карта в міжнародній політиці. Боротьба продовжувалася в концтаборах. Згодом прийшла нова генерація – в'язні сумління. Це давало нам підстави вірити, що ми відстоюємо ідеї, близькі нашому народові.

– Пані Ярославо, Ви очолюєте Антибольшевицький Блок Народів, який нещодавно відновив свою діяльність на теренах України. Як Ви оцінюєте його роль для здобуття республіками незалежності?

– Перша Конференція поневолених народів відбулася 1943 року в Україні. АБН постав на еміграції в 1946 році. Нині він має відіграти роль для зміцнення контактів між поневоленими народами, бо якщо навіть всі вони вийдуть із складу Союзу, чого ми дуже хочемо, то й далі у них будуть спільні інтереси – відновлення зруйнованої економіка, культури, є проблеми зв'язку з вільним світом. Нам легше буде, коли взаємно допомагатимемо, а не будемо лише розраховувати на сприяння Заходу. Бо поки залишатимемося відсталою країною, до нас не поспішатимуть. А у співпраці з такими народами, як і ми, зуміємо скоріше стати на ноги і вийти на світовий ринок, щоб зажити справді вільним життям.

– І останнє запитання: програма Вашого перебування в Україні дуже насичена. Чи вдалося Вам побувати у рідних місцях?

– Я родом з Теребовлянщини, і на короткий час мені вдалося відвідати рідні краї. Була на могилі мого батька, а де похована мама – не знаю... Бачила кузинок, але то були хоч і радісні, та короткі зустрічі. Маю надію, що наступного разу проведу більше часу в рідних місцях.

– Зичу Вам щастя та успіхів!

– Дякую.

Марія БАЗЕЛЮК,
Газета «За Вільну Україну»,
червень, 1991 рік, м.Львів

 ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗУБИ ДРАКОНА...

Голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко своїм указом звільнив Івана Мусієнка з посади в.о. ректора Національної академії СБУ. Про це радник Голови СБУ Маркіян Лубківський повідомив на своїй сторінці в Фейсбук: «Від імені Голови СБУ дозвольте подякувати всім громадським активістам, засобам масової інформації, зокрема журналістам Громадського TV, за допомогу СБУ в питаннях кадрового очищення і співпраці над створенням української по формі і змісту національної спецслужби».

Громадяни України, які жили в період останнього десятиліття існування тоталітарного СРСР, добре пам'ятають сатирично-філософський фільм-притчу «Убити дракона» режисера Марка Захарова, створеного за мотивами п'єси Євгена Шварца. У фільмі – смертельне протистояння Добра і Зла, уособленням яких виступали відповідно Ланцелот і Дракон. Після успішної битви та перемоги Ланцелота над Драконом здавалося, що історія завершена і Добро нарешті подолало Зло… А виявляється, що це не зовсім так. Старий злобний Дракон справді зник, але з його багаточисельних зубів виростають нові дракони, носії все того ж страшного і жахливого Зла… Мораль-застереження цього філософського фільму-притчі полягає в тому, що суспільство ніколи не повинно заспокоюватися перед постійною загрозою повернення все того ж, нібито давно переможеного, Зла!

Яскравим підтвердженням цієї моралі в нашій далеко не кіношній дійсності стало відновлення в Росії фашистського за своєю сутністю, неоімперського режиму Владіміра Путіна, де нібито після повалення комуністичної диктатури і розвалу Радянської імперії в 1991 році перемогла демократія… А в нашій українській дійсності маємо успішну реінкарнацію кримінально-тоталітарного режиму Януковича після тріумфальної Помаранчевої революції в 2004 році…

Щоб не наступити на ті самі граблі, восени минулого року парламент попереднього скликання ухвалив Закон про люстрацію. Після вступу його в дію мали залишити свої посади у вищих органах державної влади особи, які займали їх у період диктатури Януковича, а також особи, що перебували на керівних посадах у КПРС та КДБ за часів СРСР. І що ж? Ті, які передбачали кримінальну відповідальність за скоєні ними злочини під час подій на Майдані чи після них, як-то Янукович зі своїм найближчим оточенням, втекли з країни задовго до появи самого Закону. Другий та наступні щаблі влади, які були щедро всіяні, як вітки хворого дерева омелою, вихідцями із структур КПРС-ВЛКСМ, КДБ, ГРУ, МВС та Міністерства оборони СРСР, мімікрували після розпаду Радянського Союзу та продовжують посідати керівні посади в державних структурах. Керівництву Росії цієї армії агентів впливу здалося мало, Москва продовжувала засилати в колишні союзні республіки, з прийняттям відповідного громадянства, колишніх співробітників все тих же КДБ, ГРУ, МВС то МО СРСР. Головним завданням цих нових-старих агентів впливу було входження в державні та бізнесові структури молодих держав, діяльності в інтересах Росії та перетворення, зокрема, Української держави в «совок» – країну, що, за словами Путіна, не відбулася!

Росія постійно розширювала фронт інформаційної війни та всіляко розпалювала міжнаціональні та ідеологічні конфлікти. Відносно України цей процес особливо посилився за часів другого терміну правління президента Кучми та досяг свого апогею в часи президентства Януковича, коли силові структури країни та інші відомства, цікаві для національних інтересів Росії, очолили агенти впливу Російської Федерації. Ця агентура досить ефективно спрацювала під час окупації Росією Криму та частини території Донбасу. Численні «котли» та здача військових таємниць під час боїв на фронті, що спричинили важкі людські й матеріальні втрати, теж справа їхніх рук. Вже не кажучи про втрати для національного бізнесу й вітчизняної економіки…

Показовою ситуацією з люстрацією вищевказаних агентів впливу є та, що склалася в Академії СБУ. Знадобилося майже півроку після вступу в дію Закону про люстрацію, щоб під тиском журналістів вийшов довгожданий наказ глави відомства про усунення Мусієнка. І це мова йде про високу посадову особу, яка більш-менш на виду. А що ж тоді говорити про проросійських «кротів» у різноманітних державних та бізнесових структурах, прізвища та біографії яких маловідомі для більшості громадян України, а люстрацію відносно яких покладено не на зовнішні органи, а на керівництво цих же структур? А в більшості керівників з вищеозначеними «кротами» за довгі роки керівництва склалися «теплі» стосунки за відомим принципом: «рука руку миє». Як же можна від них очікувати об'єктивної люстрації?

Для прикладу наведу ситуацією з люстрацією у такій важливій для діяльності економіки, як Фонд державного майна України, очолюваний досі діячем сумновідомих часів Януковича-Азарова Дмитром Парфененком. Цей посадовець сумновідомий, зокрема, мешканцям столиці, незаконною роздачею київського майна, включно з об'єктами історичної спадщини, впливовим особам з донецького клану. Він займав посаду керівника комунальної власності міста Києва за часів мера Попова. Немає жодної інформації на офіційному сайті цього відомства про результати люстрації, яка мала б пройти з березня по травень 2015 року. Очевидно, саме він та його нелюстрована команда буде незабаром займатись «прихватизацією» Одеського припортового заводу та інших «недоприхватизованих» стратегічних підприємств: про відповідні наміри було озвучено на днях міністром Абрамявічусом. У чиїх інтересах відбудеться «прихватизація», можна тільки здогадуватись…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

 УРОК ВИХОВАННЯ

ВІЙНА І ШКОЛА

Що може бути більш переконливим для учнів, ніж слова учителів, які не розходяться з їхніми ділами і вчинками? Припустимо, учителі говорять дітям: треба любити Україну, апелюючи виключно до мирних тем і далекої історії. І це коли щодня, боронячи можливість мирно вчитись у школах нинішнім дітям, на фронті гинуть вчорашні випускники шкіл. Напевно, переймаючи таку вчительську практику, з учнів і далі виходитимуть у доросле життя маси страусів, слимаків і черепах, а також хронічних гіпертоніків і сердечників. Бо усі ці та інші нервові фізичні та моральні хвороби найчастіше є наслідками банальних внутрішніх страхів. І з цього гнилого кореня вилізають на світ Божий егоїзм і різновиди байдужості.

Натомість здоровими в усіх сенсах виходитимуть діти зі шкіл, де вчать своїх вихованців правдивому і сміливому ставленню до життя. Зокрема, тримають їх у курсі того, що нині іде війна – не десь там на далекому і химерному Донбасі, а у них вдома, в їхній країні, а Донбас – це лінія фронту. І на ній стоять кращі з кращих, боронячи нас перед ворогом. Ми ж усі лише на певній відстані від передової.

І це природно і нормально – бути вдячними нашим захисникам, цінувати їхні героїзм і жертовність, прагнути донести їм свою вдячність конкретними справами і підтримкою. Так прищеплюється любов до України.

На фото: Катя, Ксеня, Аліна, Олександр, Кирило, Ярослав та інші учні 7–8 класів зі своєю вчителькою української мови та літератури Зоєю Олександрівною та директоркою школи Ларисою Вікторівною Шевченко, волонтер Дмитро БАДАНЕС.

 ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

ПАРАД

Мавзолей. Дев'яте травня.
Б'ють куранти заводні.
Оживає казка давня.
Ленін шкіриться в труні.

Не москвин і не ординець,
В галунах, хоч не портьє,
Опереткóвий тувинець
Вепсу рапорт віддає.

Все помпезне та уроче,
Путін наче солдафон
Щось загрозливо белькоче
У пухнастий мікрофон.

І посунули ракети,
Це потішило юрбу,
І вона на пів-планети
Розгорнула вже губу.

Путін дивиться похмуро
І, напевно, недарма:
Ось Мугабе, ось Мадуро,
А Обами, блін, нема.

Хоч хвилина урочиста,
Він скривився як на зло.
Та зненацька в кагебіста
Прояснішало чоло.

Хай зазвати кращих з кращих
Не спромігся людолов,
Є в Росії чорний ящик,
А у ньому Кисельов.

Зустріч, кажете, на Ельбі?
Ейзенгавер, блін, де Голль?
Треба інших при потребі
І на іншу брати роль.

Розказати, як в'єтнамці
Йшли вперед за русскій мір,
Показати їхні шанці
Поблизу Карпатських гір!

Замість всяких там де Голлів
І хохлів при орденах
Показати слід монголів
Та індусів на слонах!

А чоло міркує злобне,
Прагне дальшої мети:
Може, знову місце лобне
Хай освоюють кати?

Там повзе якесь страшидло,
Накопичується злість...
Та черговий вимкнув світло
У палаті номер шість.

* * *

Путін із портретом тата,
Що загинув на війні?
Чи країна дурнувата,
Чи наснилося мені?

Тут кричати треба пробі:
Чи то мрець його зачав,
Чи то, лежачи в утробі,
Путін років сім мовчав!

Нам цей здогад остаточно
Прояснює, в чому суть,
Бо тепер його вже точно
Недоноском не назвуть.

* * *

Всі підвелись, згадавши їх,
Героїв мертвих і живих.
Та не підвівся бузувір,
Бо він «за мір»...

«за русскій мір».

 АВТОРСЬКА КОЛОНКА

ПІШОВ ЗАДУМАНИЙ...

Титар Свято-Димитрівського храму Ольга РІЗНИЧЕНКО

Дев'ятого травня 2015 вийшла ввечері з дому вперше за декілька днів, як перегрипувала. На проспекті (поки що) Леннона йде назустріч компанія, і серед них міцний такий, під два метри, хлопець, років двадцяти, у камуфляжі.

Усі напідпитку, а той, що у формі, добряче вгашений. Пісні горлає, руки і ноги по сторонах викидає, до перехожих чіпляється. Щоправда, по-доброму. Таке собі здоровенне руде теля. Підходжу до нього, питаю: «Друже, Ви що дійсно український військовий?» – Він, ніби імітуючи команду «струнко», голосно вигукує: «Так точно!» – «Ну а чого ж поводите себе, як босота п'яна? – Розперезаний. Пасок висить. Ширінка розстебнута. Не соромно?» Бачу, в очах щось промайнуло. Кинув поглядом вниз, куртку запахнув. «Так сьогодні ж можна», – каже. – «З якого це дива?» – «Так свято ж!» – «Яке свято?» – «Перемоги!» – «А ми що, вже окупантів викинули з Донеччини? Крим від рашистів звільнили?» – «Та нє. Я ж про іншу, котра Вітчизняна.» – «Ну так а зараз, яка війна? Ви ж у якій Вітчизні народилися?» – «В Україні». «Тоді про яку ви мені Вітчизну торочите?» – «Ну ту, що деди і ветерани… про що нам у школі розповідали.» І зовсім драматичним голосом, хапаючись за груди: «Я отут 99-ту закінчив. І як мене навчили, так і знаю. А поінакшому думати – голова розколюється… І далі слізливо: «Не можу я у своїх стріляти. Це ж такі само пацани, як я, тільки донецькі. Я ж усіх люблю, і тих, що з Полтави, зі Львова, з Донецька… Яка різниця?» «Це добре, що ви не ділите у своїй любові однолітків за регіональним принципом», – відповідаю. – Але, Артеме (так звати мого співрозмовника), для вас, мобілізованого в українське військо чоловіка, нема також і ціннісної різниці: хто розстрілює ваших мирних співвітчизників і хто жертвує життям, щоб їх врятувати? Де ж ваші мізки, Артеме? Що з ними зробили ці штамповані в пединститутах тупоголово-козлячі вчительки??? Прости, Господи, душу мою грішну, що сварюсь. Але я їх в Літмузеї за чверть віку стільки надивилась, що душа рветься».

До речі, цим «пабєдобєсієм» у Східній Україні, як чумою, заражені мізки сформованого вже у часи Незалежності покоління. І це значною мірою із вини інфікованих совком вчителів-маргіналів, яких керівники, типу Допи і Гепи, ще рік тому баранами виводили на свої ригівські мітинги. Це я до того, що люстрація і переатестація в школах і у дитячих садочках не менш стратегічно важлива для життя країни, ніж у сфері правоохоронній і в судах. Була б тільки на це політична воля!

Ну, а ми з Артемом ще довго розмовляли. Він поступово тверезішав, промиваючи організм міцним чаєм. А пиво чеське з його кишені ми за взаємною згодою у смітtєвий бак викинули. Розмовляли про те, що ніякої перемоги у 1945 році для нас, українців, не було. І 70 років тому хіба одна диктатура, нацистська, змінилася на кремлівську, не менш криваву, хіба ще підступнішу. Так що війна з нашим віковічним ворогом – імперією зла – не припинялася з часів УПА. І він зрештою має зробити свій вибір: на чиєму він боці. І для цього тільки треба навчитися думати самому, а не під чиєсь диктування.

Провела хлопчину аж до його училища прикордонників, де він вчиться. Пішов замислений.

9 травня 2015 р.

ГОЛОС З ОКУПОВАНОГО ДОНБАСУ

ПОМСТА УГРУПОВАННЯ «ДНР» ВАСИЛЕВІ СТУСУ

Завдяки донеччанину Василю Стусу нас тепер не «малесенька шопта». І ми обов'язково переможемо.

В ніч з 4 на 5 травня 2015 року в Донецьку демонтували меморіальну дошку Василю Стусу із захопленого бойовиками «ДНР» приміщення філологічного корпусу Донецького національного університету. Тут Стус навчався з 1954-го по 1959 рік.

Хроніка подій

Рішення про відкриття дошки було ухвалене в 1994 році Донецькою міською радою під керівництвом Володимира Рибака, профінансовано її виготовлення в цінах 2001 року у розмірі 78 тисяч гривень. Ректором на той час був академік НАНУ Володимир Шевченко. Дошку було урочисто відкрито у вересні 2001 року. Ідея дошки належить талановитому донецькому скульптору – Леонідові Бриню. Співавтором був скульптор Віктор Піскун, який перевів виготовлену Бринем гіпсову копію в повному розмірі в бронзу вже після смерті Бриня. Архітектор – Олександр Проценко. Відкривав дошку тодішній голова Донецької обласної державної адміністрації Віктор Янукович, заступник Донецького міського голови Олександр Лук'янченко в присутності рідних поета та громадськості.

В 2005 році дошку було доповнено табличкою про те, що Василю Стусу присвоєно звання Героя України.

10 вересня 2014 року ректор Донецького національного університету Роман Гринюк заявив, що бойовики «ДНР» захопили навчальний заклад та «зняли» його з посади, «призначивши» замість нього відомого українофоба Сергія Баришникова, екс-доцента кафедри політології історичного факультету, який до того був звільнений за хабарі.

17 вересня 2014 року ДонНУ захопили вже озброєні бандити «ДНР», і МОН України вирішило евакуювати ДонНУ у Вінницю.

30 вересня 2014 року бойовики «ДНР» та викладачі-колаборанти псевдо-виша «Донецкий национальный университет ДНР» організували мітинг проти переведення ДонНУ у Вінницю. Там вперше прозвучала пропозиція зняти меморіальну дошку Василю Стусу з приміщення філологічного факультету та відправити її в легітимний ДонНУ у Вінницю. Але потім передумали – і дошку по-злодійськи демонтували вночі. Звісно, чергові ДНРівського вишу по той бік стіни «нічого не бачили і не чули».

До речі, нещодавно «міністр закордонних справ ДНР» Олександр Кофман повідомляв, що скоро меморіальну дошку Василю Стусу на фасаді філологічного корпусу «ДонНУ ДНР» демонтують за рішенням так званого «Народного совета ДНР» і замінять її на бюст радянського розвідника Кузнецова.

Інша деенерівська ідея, що на стіні філфаку треба увічнити пам'ять про декана Євгена Отіна. Заодно кафедру української мови і літератури «ДонНУ ДНР» мають намір назвати іменем Олеся Бузини.

Так що все «законно». В «ДНР» безвісті зникають не тільки дошки, а й люди, проукраїнські активісти, а ще вивіски і навіть з дорожнього знаку «ДОНЕЦЬК» зник м'який знак. Тепер знак виглядає так: «ДОНЕЦ К».

А ось як відреагували на демонтаж дошки спільнота евакуйованого ДонНУ:

«Ставлення до особистості Василя Стуса може бути різним, але беззаперечним є той факт, що його доля тісно пов'язана з Донецьким національним університетом і філологічним факультетом. Знищення історії ДонНУ вказує на неможливість асоціації спільноти, яка перебуває в стінах університету за донецькою адресою, зі славним іменем Донецького національного університету. Сподіваємося, що конструкція ціла та перебуває у безпеці. Керівництво ДонНУ та університетська громада зробить усе можливе, щоб евакуювати барельєф Василя Стуса до міста Вінниця».

Тим часом Радіо Свобода запитало донеччан про їхнє ставлення до знесення барельєфа Василю Стусу:

Незручний донеччанин Стус

Донеччанин Василь Стус був заарештований 1972 року разом з Іваном Світличним, Вячеславом Чорноволом та іншими «особливо небезпечними державними злочинцями». В ніч з 3 на 4 вересня 1985 року у геніальний український поет і правозахисник загинув за нез'ясованих обставин у спецтаборі в Пермській області. Йому було 47 років.

У радянські часи ім'я Василя Стуса, одного з дисидентів, які в 60–70-і роки підняли голос проти радянського псевдосоціалізму, виступаючи за демократію, права людини, права українського народу, – було викреслено з української літератури.

Незручна правда: Василь Стус формувався на українській Донеччині, яка, за пропагандою радянських часів, була «всесоюзной кочегаркой», «краем угля и метала» і яка, на жаль, для багатьох й досі асоціюється тільки з російськомовною культурою.

«Якби Донбас дав Україні тільки його, – і тоді його внесок у нашу свободу й незалежність були би унікальним», – так написав про роль Василя Стуса наш земляк Іван Дзюба – академік Національної академії наук України, Герой України.

Бо Василь Стус поклав своє життя за Україну, за честь і гідність кожної окремої людини, за майбутню перебудову, яка увінчалась успіхом: народ відчув себе справжнім, а не декларованим господарем у своїй незалежній Україні; українська мова, українська культура і українська духовність дістала можливість свого вільного розвитку.

Стус писав:

Тож дай мені – дійти і не зотліти,
Дійти – і не зотліти – дай мені!
Дозволь мені, мій вечоровий світе,
Упасти зерням в рідній борозні.

Проросійська частина працівників псевдовишу «ДонНУ ДНР», багато з яких отримує пенсії, і не маленькі, від України і не має проблем з перепустками для поїздок з «ДНР» в Україну, запропонувала і здійснила розправу вже над дошкою Василя Стуса.

Я переконана, що якби Василь Стус жив сьогодні, його б спіткала доля замордованих деенерівськими головорізами Дмитра Чернявського з Донецька, Володимира Рибака з Горлівки, Валерія Сало з Красного Лиману та багатьох інших. Не маючи живого Стуса, головорізи знищили меморіальну дошку, на якій був напис:

Як добре те, що смерті не боюся
І не питаю, чи тяжкий мій хрест.
Що перед вами судді, не клонюся
В передчутті недовідомих верст.
Що жив, любив і не набрався скверни,
Ненависті, прокльону, каяття.
Народе мій! До тебе я ще верну
Як в смерті обернуся до життя
Своїм страдженним і незлим
обличчям.
Як син, тобі доземно уклонюсь
І чесно гляну в чесні твої вічі
І в смерті з рідним краєм поріднюсь.

Коли Василь Стус писав ці слова, реально була тільки невелика «Гельсінська група», яка повстала проти державного Молоха… У вірші пам'яті художниці Алли Горської, по-звірячому вбитої за загадкових обставин в 1970 році, Стус пише:

Ярій, душе. Ярій, а не ридай.
У білій стужі сонце України.
А ти шукай – червону тінь калини
на чорних водах – тінь її шукай,
Де жменька нас. Малесенька шопта
Лише для молитов і сподівання.
Усім нам смерть судилася зарання,
Бо калинова кров – така ж крута,
Вона така ж терпка, як в наших
жилах.
У сивій завірюсі голосінь
Ці грона болю, що падуть в глибінь,
Безсмертною бідою окошились.

«Малесенька шопта…» Але це його не зневірювало, а тільки підкріплювало волю не здаватися, а своєю офірою підняти дух народу, пробудити в ньому почуття честі і прагнення волі. І він не помилився! Над головами духовних бомжів, понад глухими заторами люксусових авто постійно йшли високі позивні, і їх слухали українці: «Голос духа чути скрізь». Голос духа Стуса був почутий. Україна стала незалежною.

Стус віщував посмертне повернення до свого оновленого, змужнілого, пробудженого, вільного від імперських оков українського рідного народу:

Як син, тобі доземно уклонюсь
І чесно гляну в чесні твої вічі,
І в смерті з рідним краєм поріднюсь.

Так воно і сталось. І зараз нас не «малесенька шопта», а весь український народ, славне українське військо, добровольчі батальйони, волонтери, українська діаспора і весь цивілізований світ став в обороні територіальної цілісності України. І ми переможемо. І повернемо борг Василю Стусу.

Повернемо Схід України, де озброєні до зубів путіноїди – адепти «русского мира» разом з колаборантами, в тому числі, працівниками деенерівського невідомо якої нації «ДонНУ», знищують все українське разом з його носіями. Прийде час, вони за це відповідатимуть. А ми очистимо українську Донеччину від непрошених головорізів «з розкосими очима», повернемося в рідні стіни ДонНУ, повернемо на місце меморіальну дошку, яку під покровом ночі викрали варвари. В цьому нам допоможе незламний дух Василя Стуса.

А поки що проукраїнський мільйон беззбройних донеччан, що не змогли виїхати з «ДНРу», терплять цих путінських мавп:

Повз мене ходять мавпи чередою,
У них хода поважна, нешвидка.
Сказитись легше, аніж буть собою,
Бо ж ні зубила, ані молотка.

Вони прибули сюди з Росії на тисячах танків, БТРів, «Уралів», захопили адміністративні будівлі, пограбували банки, майно, автомобілі та підприємців, знищили всі українські школи і зараз знищують все, що їм заманеться. А їм допомагають колаборанти, які так боялися бандерівців, спалення книг і приниження «русского языка». Де їхнє обурення з приводу цього акту вандалізму?

Ненависті до цих горе-інтелігентів, патріотів «Новоросії» чи «Деенеру» у мене немає, тільки огида, глибока огида. Вірю, що час розплати скоро. Український Донбас буде звільнений.

Катерина ПОЛЯКОВА,
інженер, м. Донецьк
Радіо Свобода

ВІСТІ З БУКОВИНИ

З ДНЕМ МАТЕРІ!

Перше слово – мама, матуся, матінка, мамочка. І співставне цьому слову – квіточка, зіронько ясная, пташечка.

Так ми з вами звертаємось до своєї матері. Хто, як не вона зрозуміє Вас, підкаже, допоможе. Це вона не спала ночами біля свого маленького дитяти, а коли ми підростали, то потребували ще більше уваги, допомоги. Наша мати нам давала цю допомогу сповна.

Ми виростали, але для матері завжди були дітьми. Хоча з маленькими нами були малі проблеми, а з великими – великі. Наша матуся – завжди безвідмовна в допомозі. А коли вже ми стали зовсім дорослими, то лише тоді зрозуміли, що вона була особливою. І тоді ще більше збагнули якою була прекрасною наша мама. Хто, як не мати, виглядала нас з далеких доріг. Чекала нас з нетерпінням. Підходила десятки разів до вікна, до дверей, щоб почути наші знайомі лише матусі кроки. Вона старалась, щоб ми були найкращими.

…А коли не стало матері, то світ здавався нам чорним. Ми не змогли змиритись з тим, що сталось, ми не знали, як пережити невимовну втрату. Але життя продовжувалось, і ми повинні були жити далі.

Отож, поспішайте до своїх дорогих матусь, Ви – найбажаніші люди для них. Вас чекають кожну хвилину. Поспішайте, щоб не спізнитись і щоб потім не картати себе, чому я не встиг чи не встигла.

Оспівана в піснях рідна мати моя завжди найкраща і найдорожча для всіх нас. Вона – наша рідна кровинка.

З Днем матері, наші матусі!

Ми Вас дуже любимо, бо ви для нас найкращі в світі!

Моя матуся була дуже доброю, її милі очі випромінювали всю її ласку та любов до нас, дітей. Я ніколи не чула від матері підвищеного голосу.

А матусині руки – такі натруджені – неможливо забути. Мати наша через все життя пронесла той сум, коли нестало брата у неповні 18 років. Бо не здався ворогові і не вийшов з криївки… Нас у сім'ї залишилось п'ятеро, матуся всіх нас любила одинаково. Вона завжди була взірцем для своїх дітей. Материнська школа нам дуже знагодилась у житті. І ми всі дуже вдячні їй за це!

АЛЕЯ СЛАВИ У ЧЕРНІВЦЯХ

У парку відпочинку висадили дуби, адже це дерево символізує міць. Такими були наші Герої, які мали тверді переконання: самовіддано захищати свою Україну. Такими міцними були їхні характери, щоб відбити російського ворога на Сході України.

Ми всі горді з того, що мали таких чудових людей, які ні на хвильку не вагались, щоб іти воювати. Не судилось прожити нашим Героям більше, але вони будуть вічно в нашій пам'яті.

Дубки висаджувала Оксана Збужицька, дружина загиблого на Луганщині командира Національної гвардії України Віктора Редькіна. Тут працювала і дружина загиблого військового Олексія Вербицького, Галина. Посадила дерево і Валентина Радчук, дружина загиблого бійця батальйону «Донбас» Леоніда Петихачного. Вона була з маленькою донечкою Олександрою.

До благоустрою Алеї слави в пам'ять про загиблих Героїв АТО будуть запрошені дизайнери з Києва, які працюватимуть над ландшафтом.

Біля кожного дерева дубка буде встановлено табличку з іменем Героя, який загинув.

Про таку Алею слави подбали студенти, волонтери, прикордонники, просто активісти.

Висадили в місцевому парку 36 дубів.

А завдячуємо ми автору створення Алеї слави, психологу, волонтерці Олені Кміті та дружині загиблого бійця АТО Оксані Збужицькій.

Пам'ять про Героїв, які загинули в війні з клятим ворогом – агресором Росією, ніколи не зітреться з пам'яті людської. Їхні добрі справи житимуть у багатьох поколіннях нації.

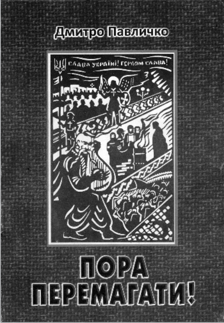
Слава нації! Смерть ворогам!

М. КИСИЛЬОВА

ВОГОНЬ В ОДЕЖІ СЛОВА

ПОРА ПЕРЕМАГАТИ!

Пристрасні та неповторні поезії Дмитра Павличка, які ввійшли до його останньої збірки «Пора перемагати!», за силою своєї поетичної енергетики співмірні хіба що Франковому означенню Лесиного таланту – «вогонь в одежі слова». Невелика за обсягом поетична книжка «з останніх віршів» – саме так у ній і зазначено – щойно вийшла у Коломиї. Її видавець – видавничо-поліграфічне товариство «Вік», спільно з автором подарували українцям видання, яке сколихне душу кожного читача.

Хотілося б, щоб найперше її прочитали наші воїни, оборонці Вітчизни. Їхні серця нині найбільше відкриті для високої поезії, кожен рядок якої увібрав у себе біль народу, звитягу його захисників, лицарську честь і – невмирущість української нації. Нескорена наїзниками різних мастей, сьогодні вона стала на герць з найлютішим і найпідступнішим ворогом – російським імпернацизмом, щоб захистити від нього європейську цивілізацію. Тож «На кордоні Європи» майорить синьо-жовтий «Наш прапор», лунає «Пісня про Надію», дівчину, яка своєю незламністю обезсмертила наш народ, дзвенить «Пісня про перемогу», а серце розриває «Плач» матерів наших героїв, які впали за Україну «На летовищі в Донецьку» чи десь на полі бою в донецькому степу, – і все це заради свободи, заради захисту від путінської чуми України, Європи, світу.

Коли-небудь людство зуміє оцінити благородство і подвиг українців, які «стали волі на сторожі», волі – народів, деякі з яких сьогодні ще не збагнули велич українського чину заради них же, в ім'я свободи, як найвищої цінності. Колись це станеться. А нині нам потрібна «Перемога», задля якої, каже Дмитро Павличко, – «Я повертаюся в УПА», в часи своєї повстанської юності, до побратимів, у яких так багато спільного з новітніми героями, що ця єдність окрилює надією і вселяє тверду віру в нашу нездоланність. Тож – «Пора перемагати!»

Марія БАЗЕЛЮК

Дмитро ПАВЛИЧКО

ПРОЩАЙ, МОЄ ДІВЧАТКО ІЗ МАЙДАНУ...

Прощай, моє дівчатко із Майдану,
Я їду на Донбас, йду на війну.
Застану я тебе чи не застану, –
При зброї, наче матір, спом'яну.

Не плач, кохана, я не йду вмирати, –
Обороняти йду життя твоє.
Дивись на мене, наче моя мати,
Тим поглядом, що куля не проб'є!

Там Україна жде мене знедавна,
Та не ревнуй – вона також твоя.
Побудь без мене, наче Ярославна,
Я ж вéрнуся з піснями солов'я.

Не плач, кохана, я не йду вмирати,
Обороняти йду життя твоє.
Дивись на мене, наче моя мати,
Тим поглядом, що куля не проб'є!

Як буде дуже сумно серед ночі,
Згадай кохання наше в ранню рань,
Як цілував я твої груди й очі,
А ти вдягала сонця злотну ткань.

Не плач, кохана, я не йду вмирати,
Обороняти йду життя твоє.
Дивись на мене, наче моя мати,
Тим поглядом, що куля не проб'є!
23.07.2014

НАШ ПРАПОР

Хлопці, відпочиньте після бою,
Подивіться в дальні небеса –
Український прапор над Москвою
Сяє, наче Господа яса!

У Москві ніхто не гляне д'горі:
Жити хочеш, то дивися вниз;
А наш прапор лине понад зорі.
Крізь пітьму, неначе світла спис.

Кремль поник, сховався щонайнижче,
Згас Москви фальшивий зодіак.
В небі – синьо-жовте полотнище.
Як свободи світової знак.

Україна – мучениця-мати –
Окропила прапор наш слізьми.
Буде він горіти й не згоряти.
Наче сонце на кордоні тьми.

На кордоні й там, де під землею
Лігвище імперії гниє
І планету трупністю своєю
Знищує, немов майно своє.

Хлопці, приготуйте скорострільні,
Бо скрипить новий ворожий сказ!
Знайте: континенти вас уздріли,
Людство помолилося за вас!
25.08.2014, Київ

ПІСНЯ ПРО НАДІЮ

Війна гримить, земля горить
На попелищах тліну.
Надія Савченко летить
З неволі в Україну.

Та не літак несе її,
А подих непокори –
Понад криваві ручаї,
Понад розриті гори.

Погляньте, хлопці, в небеса:
До вас летить Надія,
Ясна, як Господа сльоза,
Як України мрія!

Гримить війна, все йде на зруб,
А дух свободи лине,
І сяє золотий тризуб
З дівочої кофтини.

«Я Батьківщині присягла,
Відстаньте ж ви од мене!»
І тихне суддів кагала,
Єство Москви мерзенне.

Погляньте, хлопці, в небеса:
До вас летить Надія,
Ясна, як Господа сльоза,
Як України мрія!

Заговоріть, серця німі,
Та не ридайте, кволі!
Надія Савченко в тюрмі,
А дух її – на волі.

Хоч три імперії зберіть,
Все путінство собаче, –
Той дух зламає вашу кліть,
Не зрадить, не заплаче!

Погляньте, хлопці, в небеса:
До вас летить Надія,
Ясна, як Господа сльоза,
Як України мрія!
30.08.2014, Конча-Озерна

ПІСНЯ ПРО ПЕРЕМОГУ

Ми – укри, діти житніх нив,
А ви – голодні темні обри.
Нас Бог як чоловік створив,
А ви – плоди сліпої кобри.

Ми – українці, русичі,
А ви – побіжники Чингіза;
Наш хліб – коржі та калачі,
А ваш – то грати із заліза.

Ми піднімаєм честь людей,
А ви дерете із людства шкіру;
Володар наш – то Прометей,
А ваш – кривавий страж Сибіру.

Ми повставали з роду в рід
За нашу націю й свободу,
Ви ж брали нас в колючий дріт,
Палили зверха аж до споду.

Ви – жах Європи, смертна мста
За людяні найвищі чола,
А ми – її святі врата,
Кров, що горить, як свічка гола.

Ми – Відня й Лондона щити,
Тяжкими Господа словами
Нам сказано перемогти
Або померти в битві з вами.

Ми вас не боїмось. Тремтіть!
Таж нам не вперше помирати –
Ми воїни семи століть
І вже воскресла наша мати.

Під вашим лютим тягарем
Ми виросли незламні, вперті,
І вже ніколи не помрем,
Розп'яті переможці смерті.
01.09.2014

ПЛАЧ

Не стихає неба плач над нами,
Чути й вечорами, й на зорі;
За своїми вбитими синами
Плачуть українські матері.

Плачуть сестри, сироти та вдови,
Плаче вся Тарасова сім'я.
Плачуть світу й Господа будови,
І живе ридма душа моя.

Плаче Україна та голосить
Голосно, неначе в дзвони б'є...
Так вона відомсти в Бога просить,
За свободу знов на бій встає.

А російських матерів не чути,
Бо війни в Московщині нема.
В труни зацвяховані рекрути,
Зіпхнуті в могили крадькома.

Там ніхто не згадує загину,
Там лежать свої з чужим лицем,
Бо Росія любить Україну
І вбиває, як сестра, тихцем.

Матері Росії, мир вам, бідні,
Але знайте: ваша пацанва
Смерть несе на всі краї сусідні,
Світом прагне правити Москва.

Ваші діти, вбивць залізні лави,
Полягли за путінську мару,
Що на кóстях Києва й Варшави
Бачить знов імперію стару.

Плачте ж, росіянки, як сирени,
Вийте, як вовчиці, за дітьми,
Хай правління Путіна мерзенне
Втоне в океанах смерті й тьми!
21.09.2014, Конча-Озерна

ЛИСТ ВАСИЛЯ МАКУХÁ* ДО КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА ЧЕХІЇ ВАЦЛАВА КЛАУСА

Шановний пане Клавс! Коли у центрі Праги
Спалив себе студент Ян Палах, світ здригнувсь,
А я ще перед тим у Києві спалився,
Щоб знала Чехія, що не сама вона.

Я на Хрещатику себе облив бензином,
В кишеню застромив палаючий сірник,
І сам, палаючи, вночі пішов на площу.
Де Ленін бронзовий, всесвітній кат, стояв.

Там я згорів, мій прах зібрали кагебісти,
І кинули в Дніпро, і склали протокол:
«Спаливсь Василь Макух, бандерівець з Волині,
Що десять літ в тюрмі сидів, стрілець УПА».

Спасибі їм, вони переписали точно
Мій лист до нації моєї й до людей
Усього світу. Я той лист, паперу клаптик,
В порожню гільзу вклав і кулею закрив.

Писав я так: «Москво, руйнуєш Україну
І Чехію тепер вбиваєш, та не вб'єш.
Згорять в моїм вогні твої залізні танки,
А Прага знатиме, що Україна є!».

Ах, пане президент, гірка й болюча правда
В Донбасі на війні знайшла мій вольний дух.
За Україну там я вдруге помираю,
За Чехію також я вдруге там помру.

Але скажи мені, шановний президенте,
За що й чому тепер вклонився ти Москві
І Новоросію вітав, як зрадник Праги,
І честь свою жбурнув у Палаха вогонь?!»
22.09.2014, Конча-Озерна

Василь Макух (1927–1968) – воїн УПА (1944–1946), політичний в'язень радянських концтаборів (1946–1955). Протестуючи проти московщення України та вторгнення радянських танків у Прагу, 5 листопада 1968 р. у Києві здійснив акт самоспалення.

Я ПОВЕРТАЮСЯ В УПА

Повзе з-за обрію залізна
Московська гадина сліпа,
Б'є на Землі година грізна,
А я вертаюся в УПА.

Надовкруги – сумні ізгої,
Від ворога втікає кметь,
А я вертаюся до зброї,
Прекрасної, як юна смерть.

Як юна смерть і як свобода,
Що воскресає на мечі.
До мене, як до електрода,
Не доторкайтесь, втікачі!

Мовчіть, опудала городні,
Зловісні, злякані роти;
Не говоріть, що ми не годні
Своїх убивць перемогти!

Я вам одкрию, недотепи,
Що перемога – то не крик,
А блискавка в очах Мазепи –
Повстати! Взяти шаблю й штик!

Ми москалів перемагали,
Їх велич обертали в тлін,
Як твердо в руки зброю брали,
Раби, піднесені з колін.

Ми їх під Крутами розбили,
Сильніші духом устокрот,
І знов пішли на бій з могили.
Як вічний, молодий народ.

Але тепер – не та година,
Життів нам треба, не смертей.
Встає при зброї Україна,
Вже як розкутий Прометей.

Не треба нам плачів з Голготи,
А треба списа і щита,
Щоб збройно вистояти проти
Злоби кремлівського хлюста.

Нам треба зброї дорогої,
Накутої з клевця й серпа,
І катівської, і такої,
Що рівня духові УПА.

А де ж тут я? Навіщо жив я?
Все, що здобув, зникає знов.
Яке ж убоге післяжнив'я.
Як довго я до себе йшов!

На цій війні, що знов почата,
Я мав би вмерти в юні дні,
Та сотник був мені за брата –
Порятував життя мені.

Мене він кличе з того боку,
Де сон прибитий до стовпа.
Я ж на письменницьку толоку
Не йду – вертаюся в УПА!
04.10.2014, Конча–Озерна.

ЛЕТОВИЩЕ В ДОНЕЦЬКУ

Летовище донецьке палахкоче,
Горить бетон і цегла, як папір,
Став мур прозорим, як гніздо сороче,
Де з Путіним зійшлися ми всупір.

Він підповзає до аеродрому,
Розмотується в смітті, як змія.
Я ж при вікні стою, як поблиск грому,
А поруч грає армія моя.

То – козаки Хмельницького й Мазепи,
Петлюри і Тютюнника стволи.
То – хлопчики, немов розквітлі щепи,
Що зрубані під Крутами були.

То – воїни УПА, Москвою вбиті,
Розп'яті, мов апостоли Христа,
Під прапором пшениці та блакиті
Стоять, як наша зброя золота.

То – «Правий сектор», хлопці-санкюлоти,
То – добровольчі сотні кам'яні.
Бандерівців російськомовних чоти,
Гартовані на смертному вогні.

Це ж ти, мій вороже, жаждущий крові,
Нас об'єднав, – і світові на здив,
Як геній КГБ в російській мові,
ненависть до Росії пробудив.

Ти не помреш. В брудних прокльонах роду
Свойого житимеш віки й віки.
А на летовища могó народу
Сідатимуть космічні літаки.
13.10.2014,
Львів

 ЕКОБЕЗПЕКА

ЯК ЗНЕШКОДИТИ «ЕКОЛОГІЧНУ БОМБУ» В БОРТНИЧАХ

Наталка ПРУДКА

Щодоби з Києва та прилеглих міст каналізаційні магістралі доставляють до Бортницької станції аерації шкідливі стічні води обсягом майже мільйон кубометрів. Станція працює в критичному режимі, адже її споруди давно відпрацювали свій проектний ресурс. Запозичуючи світовий досвід, столична влада має нарешті зупинити процес поповнення мулових полів, а також запровадити переробку накопичених покладів.

Існує реальна загроза прориву чи навіть повної руйнації дамб мулових полів, де накопичилося майже 10 мільйонів кубічних метрів відходів – це втричі більше порівняно з запроектованими можливостями. Ці відходи давно могли б стати безкоштовною сировиною для виробництва дорогого палива – українські вчені ще 3 роки тому запропонували київській владі реалізувати відповідний інвестиційний проект коштом іноземних інвесторів.

Київська держадміністрація навесні 2012 року доручила компанії «Київводоканал», в оренді якої перебуває Бортницька станція аерації (БСА), випробувати українські технології на пілотному проекті. Але справа так і не зрушила з місця. Водночас вже понад 2 роки поспіль «Київводоканал» веде перемовини з Японією про кредитування проекту повної реабілітації БСА.

Нещодавно стало відомо, що японський уряд таки погодив умови кредитування цього проекту. Але чому українські вчені позбавлені будь-якої можливості виробляти з безкоштовних відходів газ, біологічну нафту чи електроенергію, адже український проект не став би на заваді для реалізації більш потужного і, таки, вигідного для України спільного з Японією інвестиційного проекту? Відповіді на це запитання автор так і не отримала від ініціаторів проекту, але про це – пізніше.

Японський кредит на 40 років під 0,1 відсотка з 10-річними «канікулами»?

«Уряд Японії офіційно підтвердив свою готовність надати кредит на суму, еквівалентну $870 млн, на модернізацію Бортницької станції аерації. Узгодивши умови надання позики, тепер розпочинаємо процедуру підписання міжурядової кредитної угоди», – в квітні повідомив генеральний директор «Київводоканалу» Андрій Білик.

Досить давно точаться розмови про необхідність негайно ліквідувати загрозу екологічної катастрофи під Києвом, але лише в минулому році почалися реальні кроки щодо реалізації проекту за японську позику. В квітні 2014 року прем'єр-міністр Японії заявив про можливість надання кредиту на реалізацію проекту модернізації БСА під 0,1 відсотка річних терміном на 40 років, з яких перші 10 – «канікули», тобто звільнення від повернення позики.

Справа зрушила з місця відразу по тому, як був підписаний відповідний Меморандум у 2014 році між ПАТ «АК «Київводоканал» та Японським агентством міжнародного розвитку (JICA). Українська сторона зобов'язалася фінансувати підготовчі роботи проекту «Реконструкція споруд очистки стічних каналізаційних вод і будівництво технологічної лінії з обробки та утилізації осадів Бортницької станції аерації (БСА)».

Тобто японці приступили до вивчення можливості надання позики на комплексну реконструкцію БСА. Розробкою цього проекту ще в грудні 2012 року зайнялися інженери «Інституту Київінжпроект» (дочірнє підприємство ПАТ «Київпроект») спільно з французькою фірмою Sourses. А вже через рік цей проект пройшов експертизу та громадські обговорення.

Після того, як проект отримав позитивні висновки ДП «Укрдержбудекспертиза» (грудень 2013), його відразу ж затвердив Кабінет Міністрів (розпорядження №450 від 23.04.2014). Ні в кого не виникало сумнівів щодо потреби в негайній модернізації БСА.

«Цей об'єкт дійсно є техногенною екологічною бомбою, що загрожує не лише Києву та області, але й усім іншим містам та селам, розташованим нижче Дніпра. Проект модернізації БСА стане найбільш потужним проектом в комунальній галузі країн Східної Європи. Водночас його реалізація не призведе до зростання тарифів на водопостачання та водовідведення», – повідомив Андрій Білик.

Стоки з Києва не знешкоджуються збудованими ще за радянських часів технологіями. «Накопичені 10 мільйонів кубометрів відходів несуть велику загрозу техногенної аварії. Головна мета проекту, який кредитуватиме Японія, – це запровадити технології знешкодження накопичених мулів. Термічна утилізація знезаразить осади. Це найбільш сучасна світова технологія», – повідомив Главкому Андрій Білик.

У разі успішної реалізації проекту реконструкції БСА, площа основного виробництва станції скоротиться з нинішніх 151 до 120 гектарів. І це станеться, не зважаючи на встановлення додаткових технологічних ліній, що забезпечують більш глибокий процес обробки стічних вод і осаду (осад – це відпрацьований активний мул за допомогою спеціальних живих бактерій, які використовують для очистки стічних вод). Тому відстань від БСА до житлової забудови Києва скоротиться приблизно на 1 км.

Мешканці околиць Києва забудуть про сморід

В процесі очистки стічних вод з Києва та прилеглих міст, на БСА щодоби утворюється приблизно 12 000 кубічних метрів осадів з вологістю 98 відсотків, – повідомили в «Київводоканалі». З огляду на те, що станція не має сучасних технологій переробки та утилізації цих осадів (механічне зневоднення, сушіння, спалювання та ін.), обсяги накопичень на полях досягли 10 млн кубічних метрів – це втричі більше, ніж проектні можливості станції (3,1 млн куб м)!

З огляду на таку катастрофічну ситуацію, приймати осади на мулові поля поки що вдається лише завдяки нарощуванню дамб між муловими картами. Вивіз цих накопичень ще 1985-го року заборонила Бориспільська санітарно-епідеміологічна станція – через високий вміст важких металів їх заборонили використовувати як органічно-мінеральні добрива в сільському господарстві.

Основні споруди БСА збудували ще в 60-ті роки минулого сторіччя, тому вони потребують негайної реконструкції. У найкритичнішому стані – споруди 1-го блоку станції, які експлуатують з 1964 року. Проект реконструкції БСА передбачає будівництво 10-ти пускових комплексів (загалом буде 2 черги будівництва). Зокрема, третій пусковий комплекс передбачає спорудження мулоспалювальних установок.

Модернізувати станцію потрібно якомога скоріше, адже в разі аварії площа розливу перевищить 5 тис гектарів! Можливе підтоплення Дарницького масиву, не виключено, що відходи потраплять в озеро Вирлиця та Дніпро. Якщо неочищені стічні води почнуть скидатися в Дніпро, вода стане непридатною для вживання. А воду з Дніпра п'ють 30 млн осіб майже 50-ти великих міст – Черкаси, Кіровоград, Дніпропетровськ, Запоріжжя та інші.

Скид неочищених стоків в Дніпро неминуче призведе до забруднення Чорного моря. Наслідки аварії можуть мати загрозливі масштаби, адже через підтоплення зупиняться каналізаційні насосні станції Києва і тоді прийом стоків на БСА взагалі припиниться!

В найгіршому стані – перший блок станції, рівень зносу сягає майже 98 відсотків, адже його запустили ще в 1965 році. Там надзвичайно складні умови праці, жінки вручну згрібають ганчірки та інше тверде сміття з грабельних установок. Стоїть страшенний сморід, адже немає дезодорації повітря. Як подує вітер, то сморід зі станції розповсюджується на Осокорки, Позняки та Харківський житловий масив.

Ініціатори проекту переконують, що в разі реконструкції, БСА відповідатиме світовим стандартам щодо якості очищення стоків, надійності, екологічної безпеки, енергоефективності та архітектурних рішень. Умови праці обіцяють також зробити більш безпечними, збудують системи дезодорації повітря. Мешканці київських масивів не вдихатимуть зловонний сірководень та інші шкідливі речовини.

Джерело відновлювальної енергії

Україна націлилась на інтеграцію з Європейським Союзом, а там особливі вимоги до накопичених осадів великих промислових міст. Наприклад ЄС вимагає від Польщі до 2020 року повністю позбутися мулових полів. Такі ж вимоги постануть і перед Україною.

Впроваджуючи високотехнологічні проекти, стічні води можуть стати джерелом відновлювальної енергії, адже спалюючи зневоднений мул на теплових електростанціях, він не виділяє вуглекислий газ, тобто, не створює парниковий ефект. Тому, вироблену з мулів електроенергію, її можна продавати в енергоринок України, причому, за «зеленим» тарифом (7 грн за кВт-годину!).

Вивченням проблеми зневоднення та ліквідації осадів стічних вод промислових міст займаються вчені всього світу. Утилізація осаду методом спалювання вважається одним з найбільш ефективних технологічних рішень. «Для великих мегаполісів йому немає альтернативи», – вважає керівництво «Київводоканалу». Спалюючи осад, його можна використовувати як додаткове паливо на електростанціях чи сміттєспалювальних заводах. З осаду видобувають горючий газ.

В усіх великих промислових містах існує проблема складування та переробки стічних вод. Залежно від походження, вони можуть містити токсичні речовини і збудники різних інфекційних захворювань. При очищенні води, утворюються осади, які протягом десятків років в необробленому вигляді зливають на переобтяжені мулові поля, що призводить до порушення екологічної безпеки для населення.

Забруднений інфекціями осад, з високою концентрацією важких металів та інших токсичних сполук заборонений до використання в сільському господарстві. Країни, розташовані на морських узбережжях, скидали свій осад прямо в океан. Але після запровадження жорстких норм щодо забруднення навколишнього середовища, таку практику припинили. Тому протягом останніх десятиріч вчені розробили ефективні технології переробки осаду.

Чому протидіють українським вченим?

На початку 2012 року українські вчені від імені ТОВ «Науково-виробнича фірма «Україна» звернулися до Київської міської державної адміністрації (КМДА) з пропозицією реалізувати інвестиційний проект переробки надлишкового мулу та сирого осаду на БСА. Вчені обіцяли налагодити виробництво цінних енергоносіїв – рідке паливо (біонафта), піролізний газ, активоване вугілля (високоефективний сорбент), або ж електричну та теплову енергію.

Потужність запропонованої установки – 65 МВт (встановлена потужність Дарницької ТЕЦ – 160 МВт), коефіцієнт корисної дії – 65–70 відсотків! Технологія пройшла експертизу Мінекології, Мінохорони здоров'я, Національної Академії Наук України. Здійснено державну експертизу промислових зразків реакторів термохімічної деструкції вуглеводневої сировини. Термін окупності з початку промислової експлуатації комплексу – 2 роки.

Вироблену з відходів біонафту пропонували поставляти на нафтопереробні заводи або ж виробляти прямо на місці електричну та теплову енергію та інші цінні хімічні сполуки чи компоненти рідких моторних палив. Цікаво, що ініціатори проекту вважали, що вироблена продукція повинна залишитися у власності БСА. Така пропозиція зацікавила керівництво КМДА.

Колишній перший заступник голови КМДА Олександр Мазурчак відразу ж доручив Головному управлінню комунального господарства спільно з «Київводоканалом» опрацювати це питання (доручення від 06.04.2012 №(002)С-6498). В результаті вирішили коштом інвестора запровадити пілотний проект дослідної експлуатації з метою довести перевагу цієї технології.

За даними юриста ТОВ «НВФ «Україна» Бориса Сулицького, з метою вирішення комплексу питань, пов'язаних із виділенням необхідної площі для розміщення дослідно-промислової установки, енергозабезпечення, подачу осаду для переробки, у липні 2012 року на території БСА провели робочу нараду. Погодили всі питання, узгодили конкретне місце для розташування дослідної установки. Але на цьому все зупинилося. І хоча вже й влада інша, нібито проєвропейська, але проект гальмується й досі.

Розуміючи, що пропозицію наших вчених гальмують, генеральний директор ТОВ «НВФ «Україна» Геннадій Болтенков звернувся з листом до колишнього очільника КМДА Олександра Попова. «Міська влада самоусунулась від вирішення цього важливого питання і віддала його на власний розсуд ПАТ «АК «Київводоканал», яке протидіє впровадженню дослідної установки», – повідомив Геннадій Болтенков.

Намагаючись зрозуміти, чи планує «Київводоканал» продовжити розпочату справу спільно з ТОВ «НВФ «Україна», автор статті звернулася із запитом до керівництва «Київводоканалу» та КМДА. Відповідь ошелешила: «Зазначена організація не зверталася до ПАТ «АК «Київводоканал» зі своїми пропозиціями». Коментарі зайві. Всупереч чинному закону про доступ до публічної інформації, КМДА взагалі проігнорувала запит журналіста.

Чи сприятиме запровадженню цього проекту нинішня влада Києва, поки що незрозуміло: минув рік з часу її приходу, а віз і нині там. Водночас кияни продовжують вдихати смердюче повітря з БСА, а переповнені мулові поля – загрожувати екологічною катастрофою. Напрошується запитання: а чи не спіткає подібна участь проект, що його планують реалізувати за японську позику? Жодних гарантій з цього приводу немає, адже інтереси народу для влади, як завжди, на останньому місці. А колись кияни таки повірили Віталієві Кличку, який так любив говорити про європейські цінності в Україні.

Довідка.

Бортницька станція аерації ПАТ «АК Київводоканал» – єдині очисні споруди стічних вод Києва та прилеглих міст і селищ Київської області (Вишгород, Ірпінь, Вишневе, Бортничі, Гнідин, Щасливе, Чабани, Коцюбинське, Пухівка, Новосілки, Софіївська та Петропавлівська Борщагівка, Гатне). На станції проходять очистку всі побутові стічні води, а також стоки промислових підприємств цих міст.

Бортницька станція аерації – складний комплекс інженерних споруд та комунікацій, призначений для повної біологічної очистки стічних вод. Проектна потужність станції – 1,8 млн м^3 на добу (проектна потужність кожного з трьох блоків – 600 тис. м^3 на добу). Наразі фактично щодоби надходять на очистку стічні води в обсязі від 700 тис. до 1 млн м^3.

На БСА застосовується класична схема обробки стічних вод, яка передбачає механічну (механічні решітки, пісколовки, первинні відстійники) та біологічну очистку (аеротенки і вторинні відстійники). Така технологія використовується на всіх блоках очисних споруд.

Закінчення на 8-й стор.

НА ЧАТАХ

«ГУРБИ-АНТОНІВЦІ» ОБ'ЄДНАЛИ КРАЇНУ

Відбулась 13-та, найбільша в Україні, теренова гра для молоді «Гурби-Антонівці» ім. Володимира Гарматія, організатором якої є Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

1–4 травня подія об'єднала 400 хлопців і дівчат зі всієї країни на місці найбільшого бою УПА проти військ НКВС, що на межі Тернопільщини та Рівненщини. Цьогорічна гра зібрала рекордну кількість учасників зі сходу. Перемогу ж здобув курінь «Леви», до якого входили учасники з Львівської, Сумської, Харківської, Одеської, Волинської, Запорізької та Луганської областей.

Всього на грі змагалися два курені: Леви та Вовки, а динамічності надавала команда диверсантів. Курені були сформовані за принципом «схід і захід разом», так, щоб представники різних частин країни грали в одній команді. Змагання полягало у захопленні прапора супротивника та «знешкодженні" гравців іншої команди через знімання нарукавної пов'язки-життя. За 4 доби спортивно-патріотичної гри учасники пройшли фізичний та вольовий вишкіл, здобули практичні навички поводження в екстремальних ситуаціях та знайшли друзів і однодумців зі всіх куточків країни.

Особливість цьогорічних «Гурб-Антонівців» – великий відсоток нових гравців, які приїхали на гру вперше. Це пояснюється тим, що багато учасників попередніх ігор сьогодні займаються волонтерською діяльністю та відстоюють незалежність України на Донбасі. Зокрема, на заході в якості гостей були присутні представники волонтерської мережі "Вільні Люди" та бійці Національної Гвардії України. Ще одна родзинка гри – велика еко-акція, на якій учасники прибрали територію лісів площею 25 кв. км та зібрали дев'яносто чотири 120-літрових мішки сміття. А перед самими Гурбами молоді люди впорядкували могили бійців УПА, та поприбирали біля музею «Штабу УПА Волинь-Південь».

«Гурби-Антонівці» – це перш за все вишкіл для патріотичної молоді. І він полягає не лише у гартуванні вольових якостей, а й в становленні учасників як сучасних активних громадян країни, які готові діяти, які вміють об'єднуватись заради цілі та співпрацювати. Серед команди організаторів Гурб – волонтери та бійці, які раніше брали участь у грі. Вони допомагають, адже вважають, що саме ця гра найкраще виховує сильних духом, активних та вольових патріотів, людей, яких зараз найбільше потребує наша країна», – зазначив координатор проекту «Гурби-Антонівці», Голова МНК Іван Кішка.

«Гурби-Антонівці» 2015 року присвячені пам'яті Володимира Гарматія, який багато разів брав участь у грі. Хлопець загинув, захищаючи Україну на сході в липні 2014 року. На офіційному відкритті учасники хвилиною мовчання згадали усіх полеглих героїв загиблих за Незалежність. Крім самої гри учасники відвідали практичні заняття з ПМД та прослухали лекцію про боротьбу УПА, поспілкувалися з ветеранами національно-визвольних змагань Володимиром Чермошенцевим та Олександрою Світлою, які брали участь у бою під Гурбами.

«Гурби дійсно змінили мене. За чотири доби я пережив стільки емоцій і випробувань, що вони вселили в мене віру в свої можливості. Найбільше запам'ятався момент після останнього бою, коли два курені по-дружньому обнялись, отак десь 400 людей, просто дякували один одному за гру. Взагалі, моїм найбільшим здобутком після Гурб є мої побратими, в цих людях я впевнений на всі сто, бо ми разом пережили багато екстремальних ситуацій. Я знаю, що завжди зможу на них покластися, а вони на мене», – розповідає учасник із Харкова Дмитро Беднін.

Прес-служба МНК

ЕКОБЕЗПЕКА

ЯК ЗНЕШКОДИТИ «ЕКОЛОГІЧНУ БОМБУ» В БОРТНИЧАХ

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Стічні води спочатку потрапляють до приймального каналу грабельного відділення насосної станції, а потім на решітки з механічними граблями. Сміття, затримане на решітках, збирається транспортером в спеціальний бункер-накопичувач і вивозиться на завод «Енергія» для спалювання.

Стічна вода насосами подається на решітки грабельного відділення, а потім на пісколовки. Починаючи з решіток, стічна вода рухається по всіх спорудах самопливом.

Осад, що утворюється в процесі очистки стічних вод підлягає переробці з метою зменшення його обсягу. Обробка осаду відбувається в спеціальних спорудах – метантенках та аеробних стабілізаторах. Після обробки осад перекачується на мулові поля для подальшого сушіння в природних умовах.

Головна проблема станції полягає в тому, що існуюча схема очистки стоків та переробки осадів була розроблена та запроектована ще у 50–60-х роках минулого століття, і з того часу жодних суттєвих змін не вносилося. Разом з тим, відбулися різкі зміни в якісному складі стічних вод, що надходять на очистку та, відповідно, в якості осаду, який утворюється в процесі очистки. Проектні норми 60-х років взагалі не передбачали очистку стічних вод за окремими сполуками. Споруди біологічної очистки були розраховані на досягнення лише трьох показників в очищеній воді. На сьогодні ж якість очищених стоків контролюється за 16-ма показниками.

Термін роботи основних споруд та обладнання сягає 30–40 років. Відбувається постійне руйнування залізобетонних та металевих конструкцій технологічних споруд, через великий знос виходить з ладу основне насосне та повітродувне обладнання, від корозійних процесів руйнуються технологічні трубопроводи.

Завданням на сьогодні є впровадження єдиного проекту повної реконструкції станції.

Наталка ПРУДКА

ВТРАТИ

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ

12 травня 2015 року відійшла у вічність полум'яна патріотка з козацького роду, зірка Театру української традиції «Дзеркало» Альона Мазуренко.

Альона працювала в театрі десять років, з першого дня його відновлення. Зіграла всі головні ролі: Панночка у виставі «Вій», Мотря – «Сто тисяч», Смерть у виставі «Чорна рілля, любовь і смерть Степана Бандери», Цицючка у виставі «Заморочене весілля» Михайла Зощенко, Мати у казці «Золотий пряник», Королева нет у «Снігурці-Християнці» і чаруючу Кицьку Ядзю в казці «Про королівський годинник».

Альона була промотором творчого колективу, харизматичною актрисою, чарівною жінкою і людиною з великим серцем. Вона залишила дев'ятимісячну доньку Славу.

Вічна пам'ять тобі, Альоно, і Царство небесне. Глибокі співчуття рідним і друзям Спочилої.

Слава Україні! Героям Слава!

Поховання відбулося 13 травня об 11.00 в селищі Знам'янка Кіровоградської області.

У глибокій скорботі – адміністрація театру української традиції «Дзеркало»

БОРИСЛАВ СУМУЄ

Сумна звістка надійшла з прикарпатського Борислава. На 83 році помер Володимир Копись, довголітній політв'язень, активний член Конгресу Українських Націоналістів, Братства ОУН-УПА.

Володимир Копись народився 1 січня 1932 року у с. Маріямпіль Галицького району Івано-Франківської області. У 14 літ вступив до молодіжної організації ОУН, а згодом у 16 років став членом боївки українського революційного підпілля ОУН. 1950 року заарештований та засуджений на 25 років позбавлення волі. Каторгу відбував у Сибіру і Казахстані, в тому числі й Кінгірі. Побачив волю під час хрущовської „відлиги" із забороною проживати в Україні. У 1960 р. приїхав до Борислава, згодом закінчив Львівську Політехніку. Працював у нафтовій промисловості. Наприкінці 80-х – початку 90-х був координатором усього громадсько-політичного руху у Бориславі. І в 1990 році був обраний першим демократичним міським головою Борислава. Впродовж 10-ти років очолював міську організацію Конгресу Українських Націоналістів.

З 1992 року був активним членом Братства ветеранів ОУН-УПА.

У 2004 році у Дрогобицькій видавничій фірмі побачила світ книга спогадів Володимира Кописа з промовистою назвою „Мої роки, моє життя належать Україні".

Провід Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу тяжкої втрати – смерті активного члена партії, патріота і громадянина і висловлює щирі співчуття рідним і близьким покійного.

Вічна йому пам'ять...

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Знайшов доступ до її серця…	Знайшов дорогу до її серця…
Обмін думок…	Обмін думками…
Ехо пішло гаєм…	Луна пішла гаєм…
Знак запитання…	Знак питання…
На захисті держави стоять…	В обороні держави стоять…
Відсутній порядок…	Нема порядку…
Військовий період…	Воєнний період…
Наступні факти…	Такі факти…
Як примірний християнин…	Як взірцевий християнин…
Присутній кожній людині героїзм…	Притаманний кожній людині героїзм…
Відкинути вимогу…	Відхилити вимогу…
Відмічати ювілей…	Відзначати ювілей…
Закон включає додатки…	Закон має додатки…
Не мішало б виступити і на зборах…	Не завадило б виступити й на зборах…
Налагодься на мирну розмову…	Налаштуйся на мирну розмову…
Ще би!..	Ще б пак!..
Шевелити мозгами…	Мізкувати, міркувати, думати…
Щоденно…	Щодня…
Якби там не було…	Хоч би як…
Як білка в колесі…	Як муха в окропі…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195. АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669 ЄДРПОУ 2305606776 №26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук" Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9